

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

6. søndag i påsketiden – 14. mai 2023

Prekentekest: Luk 18,1-8

Lesetekst I: Jer 29,10-14, alt.: Apg 16,25-40

Lesetekst II: 1. Johs 5,13-15

Gud hører bønn

Søndagene i påsketiden handler om utfordringen den kristne opplever i spenningen mellom oppstandelsen og 1. pinsedag. De øver seg på å gå de første vaklende skritt som jesustroende, og overveldes av motstand fra omgivelsene og misjonens enorme oppgave. Og snart skal Jesus forlate dem! Både teksten og dagen hører til før pinse.

Om de historiske omstendighetene er annerledes for kristne i dag, er den enkelte troendes utfordring tilnærmet den samme: Er Jesus virkelig den han sier han er, oppstått fra graven og levende? Hvordan kan jeg vite at han hjelper meg i alt det jeg står oppe i som menneske og kristen? I fellesskapet med de andre kristne og gjennom å høre og lese vitnesbyrd om den oppstandne vokser min tro. I kirkens tid skjer det ved at Den hellige ånd skaper troen hvor og når Gud vil, hos dem som hører evangeliet!

Tekstene for dagen:

Lesetekst 1 fra profeten Jeremia 29 bringer gode ord om at Gud ikke vil gi sitt folk ulykke, men framtid og håp, om de på sin side ikke gir opp å søke ham og be om hjelp.

Alternativ lesetekst fra Apostlenes gjerninger kap. 16 er fortellingen om Paulus og Silas i fengselet i Filippi. Gud redder sine ut, selv av den vanskeligste trengsel.

Lesetekst 2 fra 1. Johs 5 summerer dagens tema opp ved ordene om at *Gud hører oss når vi ber* om noe som er etter hans vilje.

Prekentekest handler om en urettferdig dommer som omsider gir en kvinne rett i hennes krav fordi hun ikke gir opp å mase og be om hjelp.

Let etter hovedpoenget!

Teksten benevnes i våre bibelutgaver som en lignelse. Da har vi lært av professor Joachim Jeremias i boken «Jesu lignelser» at vi skal lete etter lignelsens hovedpoeng, ikke alle sider ved teksten som kan «ligne» på noe.

Det er definitivt ikke noe poeng å forsøke å få dommeren i teksten til å ligne på Gud, selv om strukturen i lignelsen kunne antyde noe slikt. Vår Gud er absolutt ikke lik en uhederlig dommer, - «en dommer som ikke fryktet Gud og ikke tok hensyn til noe menneske». (v.2) Gud er ikke korrump. Han lar seg ikke bestikke. *Bibelens Gud er både etterrettelig og omsorgsfull.*

Det er heller ikke slik at vi får det vi vil ha bare vi maser lenge nok. Gud er ikke en automat som svarer på alle våre behov og begjær, om vi ber inderlig nok. Kristen bønn er ikke å hinke rundt alteret og rope og be døgnet rundt. Det var slik Baal-profetene opptrådte i trosprøven med profeten Elia på Karmel. Vår Gud er ikke på reise og er heller ikke tunghørt.

«For dere har en Far som vet hva dere trenger, før dere ber ham om det.» (Matt 6,8). Det han nå vil er at vi skal lære oss hvor vi skal henvende oss. «Kom til meg, når du strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi deg hvile.» Matt 11,28.

I salme 121 i Det gamle testamentet leser vi at når den troende israelitt var i nød og fare, hendte det at han så seg omkring og oppdaget at folk flest, naboer og andre kjente hadde tent sine avgudsaltene rundt om på hauger og fjell. Hvor skal jeg hente hjelp, tenkte han. Skal jeg gjøre som alle andre og bli med dem der de søker hjelp og støtte? Da er det som om han kommer til seg selv og sier: Nei, min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper. Det er han jeg vil be til og søke hjelp hos!

Be uavbrutt

Tekstens poeng er som Jesus selv sier i innledningen at «vi alltid skal **be og ikke miste motet.**» (v.1)

For mange år siden hørte jeg en tale av professor Sverre Norborg. Norborg var en eksentrisk norsk teolog som emigrerte til USA og ble professor både i teologi og filosofi. Her hjemme er han kanskje best kjent som forfatter av en biografi om Hans Nilsen Hauge. Han talte over teksten 1.Tess 5,17: «Be uavbrutt». Det handler selvsagt ikke om at jeg skal sitte med foldede hender hele dagen og på den måten bare være opptatt av bønn, sa Norborg. Bibelen ber oss ikke om å gå i kloster. Det dreier seg om at vi hver dag skal legge hele vårt liv, all vår glede og all vår sorg fram for Gud. Det handler rett og slett om å tro på Gud.

Martin Luther sier i Store katekisme: «En gud er den en venter seg alt godt fra, og tar sin tilflukt til i all sin nød.» «For de to: tro og Gud, hører sammen. Det som ditt hjerte henger ved og setter sin lit til, det er altså din gud.»

Det vi skal øve oss på er å vende oss til Gud i vår nød. Å tro på ham er å regne med ham!

Det handler om å bytte ut engstelse og bekymring med tro. Jesus formulerer det slik: «La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg». (Johs 14,1) Eller som Paulus skriver i brevet til menigheten i Filippi: «Vær ikke bekymret for noe, men legg alt dere har på hjertet fram, for Gud». (Fil 4,6)

I en gammel evangelisk sang synger vi:

«Å tro det er å legge seg ned ved korsets fot,
og begge armer strekke vår Herre Krist imot.»

Svar underveis.

Gud er ikke sen med å hjelpe. Han skal sørge for at hans venner får sin rett, og det snart. (v.8) Jesus sikter her først og fremst til at hans rike kommer, men også til at den troende frimodig kan vente på Guds hjelp i sin nød. Gjennom hele Jesu liv og forkynnelse understreker han at riket kommer og det kommer snart. De som hadde ventet og ventet lenge, de skulle nå få se, enten det var gamle Simeon i tempelet (Luk2,25ff) eller døperen Johannes som satt i fengsel. (Matt 11,2ff) Ja, selv om du ikke får se det, så kommer Guds rike, vær trygg. (Luk17,22)

Selv om riket kommer snart, så vet Jesus at både han selv og riket blir forkastet av de fleste. Da gjelder det å være blant dem som har beholdt troen. (v.8)

Runo Lilleaasen

Prest og pensjonist

runo.lilleaasen@gmail.com